

Пролог

Спочатку новий власник удає, ніби жодного разу не подивився на підлогу вітальні. Просто не звернув уваги. Ані тоді, коли вони вперше оглядали будинок. Ані тоді, коли інспектор провів їх приміщеннями. Вони проміряли кімнати, указали перевізникам меблів, куди поставити диван та піаніно, затягнули всередину все нажите й жодного разу не зупинилися, аби подивитися на підлогу вітальні. Вони вдають.

А першого ж ранку вони спускаються вниз — і бачать ось це, надряпане на білодубовій підлозі:

ГЕТЬ

Деякі нові власники вдають, ніби це жартома зробив хтось із друзів. Інші впевнені, що це справа рук перевізників, яким вони не дали на чай.

Кілька ночей по тому зсередини північної стіни хазяйської спальні починає плакати немовля.

Зазвичай вони дзвонять саме після цього.

І цей новий власник у слухавці — зовсім не те, чого потребує наш герой, Гелен Гувер Бойл, цього ранку.

Усі ці заїкання та схлипи.

А чого вона потребує, то це ще однієї філіжанки кави й назви домашньої птиці із семи літер. А ще їй потрібно прослухати радіосканер — перехоплювач поліційної частоти. Гелен Бойл клацає пальцями, поки із сусіднього

кабінету у двері не просовує голову секретарка. Наш герой обхоплює слухавку обіруч і вказує нею на сканер, кажучи:

— Там код дев'ять-одинадцять.

А секретарка, Мона, знизує плечима й каже:

— І що?

І то, що їй треба подивитися значення в довіднику.

Мона каже:

— Розслабся. Це магазинний крадій.

Убивства, самогубства, серійні вбивці, випадкові передози — не можна чекати, поки все це потрапить на першу газетну шпальту. Не можна дозволити іншому агенту перехопити в тебе черговий перспективний варіант.

Гелен потребує, щоб новий власник будинку номер 325 на Крествуд-террас на хвилину замовк.

Звісно, повідомлення на підлозі вітальні не забарилося. Дивує інше: немовля зазвичай починає не раніше ніж на третю добу. Спочатку примарне послання, потім дитячий плач на всю ніч. Якщо власники витримають і це, наступного тижня вони дзвонитимуть стосовно обличчя, що з'являється, відбиваючись у воді в наповнюваній ванні. Одутлого, зморшкуватого обличчя з темними проваллями замість очей.

Третій тиждень приносить примарні тіні, що кружляють стінами ідальні знов і знов, поки всі сидять за столом. Потім, можливо, сталось би ще що-небудь, але до четвертого тижня досі не дотягнув ніхто.

Звертаючись до нового власника, Гелен Гувер Бойл каже:

— Якщо ви не готові піти до суду й довести, що будинок непридатний для життя, якщо не в змозі довести без тіні сумніву, що попередні власники знали про те, що відбувається... — вона каже: — Мушу вас сповістити, — вона каже: — Ви програєте таку справу, власноруч спро-

вокувавши дурний розголос, і тоді будинок не вартуватиме ані цента.

А він геть непоганий, будинок номер 325 на Крествуд-террас: англійський тюдор, новий композитний дах, чотири спальні, три ванни й додатковий туалет. На дворі басейн. Наш герой може навіть не заглядати в техпаспорт. Вона продала цей будинок шість разів за останні два роки.

Інший будинок, новоанглійський солтбокс¹ на Ітон-корт — шість спалень, чотири ванни, хол у соснових панелях і кров, що стікає стінами кухні, — вона продала вісім разів за останні чотири роки.

Вона каже новому власнику:

— Будь ласка, зачекайте хвилину, — і натискає червоною кнопку.

На Гелен білий костюм і туфлі, але колір не білосніжний — радше білий, як гірськолижна траса в Банффі² з приватним автомобілем і водієм за викликом, чотирнадцятьма одиницями відповідного багажу та номером у готелі «Лейк-Луїс».

Повернувшись до дверей, наш герой каже:

— Мо-но! Місячний Променю! — підвищивши голос, каже: — Дівчино-Духу!

Вона барабанить ручкою по згорнутій газетній сторінці на столі й каже:

— Гризун, слово з п'яти літер — це що?

¹ Солтбокс (англ. saltbox, дослівно «сольова скриня») — житловий будинок із двосхилим дахом, зазвичай двоповерховий спереду й однопверховий ззаду. Традиційний стиль будинку в американській історичній області Нова Англія. (Тут і далі прим. перекл.)

² Банфф — популярний гірськолижний курорт у канадській провінції Альберта.

Поліційний сканер гаргулить словами, булькає і гавкає, повторюючи: «Як зрозумів?» — після кожної фрази. Повторюючи: «Як зрозумів?»

Гелен Бойл кричить:

— А кава — геть нікуди!

За годину вона має показувати особняк у стилі королеви Анни: п'ять спалень, гостьовий апартамент, два газові каміни й обличчя самогубця-барбітуратника, що з'являється пізно вночі в дзеркалі дамської вбиральні. Потім — двоповерхове ранчо з пічним опаленням, утопленою бесідкою та періодичним гуркотом примарних пострілів подвійного вбивства, що сталося понад десять років тому. Ці й інші відомості зберігаються в її плану-вальнику — товстому записнику в палітурці із чогось схожого на червону шкіру. Туди вона записує все.

Вона знову відсьорбує кави й каже:

— Це як називається? Швейцарська армійська моча? Кава має смакувати кавою!

Мона з'являється у дверях, склавши руки на грудях, і каже:

— Що?

А Гелен каже:

— Мені треба, щоб ти заскочила... — вона гортає аркуші своєї книги записів, — Заскочила на Вілмонт-плейс, номер 4673. Це голландський колоніальний будинок із солярієм, чотирма спальнями, двома ванними та вбивством за обтяжувальних.

Поліційний сканер запитує:

— Як зрозумів?

— Усе як завжди, — каже Гелен, записує адресу на картці та простягає її Моні. — Нічого не вирішувати. Шавлію не палити. Чортів не ганяти.

Мона бере папірець і каже:

— Просто перевірити вібрації?

Гелен розсікає повітря рукою і каже:

— Я не хочу, щоб хтось там летів крізь тунелі до яскравого світла. Я хочу, щоб ті виродки залишилися саме тут, на цьому астральному плані, дякую, — вона дивиться на свою газету й каже: — У них, у мертвих, попереду ціла вічність. Могли б і повештатися будинком ще пів століття, побрязкати ланцюгами.

Гелен Гувер Бойл дивиться, як блимає вогник очікування, і каже:

— Що по вчорашній іспанській віллі — тій, із шістьма спальнями?

А Мона зводить очі до стелі. Закусує верхню губу, енергійно зітхає, роздмухуючи волосся на лобі, і каже:

— Там є певна енергія. Тонка присутність. Але нижній план просто чудовий.

Чорний шовковий шнурок обвиває її ший і зникає в куточку рота.

І наш герой каже:

— В дупу нижній план.

Забудь про будинки мрії, що потрапляють на продаж раз на пів віку. Забудь про щасливі оселі. І забудь про нюанси: холодні ділянки, таємничі випари, занепокоєних хатніх тварин. Даєш кров, що стікає по стінах. Даєш крижано-холодні незримі руки, що вночі витягують дітей із ліжка. Даєш пекельно-червоні очі в темряві біля підніжжя підвальних сходів. Усе це — і привабливий зовнішній вигляд.

Бунгало на Елм-стрит, номер 521 — чотири спальні, оригінальні металеві решітки; крики на горищі.

«Французька Нормандія» на Вестон-гайтс, номер 7645 — аркові вікна, комора дворецького, двері з вітражним

склом; привид із множинними ножовими пораненнями в коридорі на другому поверсі.

Стилізоване ранчо на Леві-плейс, номер 248 — п'ять спалень, чотири ванни, додатковий туалет, цегляне патіо; на стінах головної ванної періодично з'являється кров, викашляна після отруєння очисником для труб.

Ріелтори називають їх проблемними будинками. Це будинки, які ніколи не продавалися, тому що ніхто не хотів їх показувати. Жоден ріелтор не бажав влаштовувати дні відкритих дверей, ризикуючи провести там хоч годину наодинці. Або ж будинки, які, навпаки, продавалися знов і знов кожні пів року, тому що ніхто не міг там жити. Ще добра низка таких осель, двадцять чи тридцять ексклюзивних показів — і Гелен могла б вимкнути поліційний сканер. Могла б перестати шукати хроніки суїцидів та вбивств у некрологах і на сторінках кримінальних новин. Могла б перестати ганяти Мону перевіряти кожну зачіпку. Могла б просто розслабитися і пригадати непарнокопитне, слово із чотирьох літер.

— Крім того, мені треба, щоб ти забрала мої речі із чистки, — каже вона. — І знайди нормальну каву, — вона вказує ручкою на Мону й каже: — А ще, суто з поваги до професіоналізму, залишай удома ці растаманські причандали.

Мона тягне за чорний шовковий шнур, поки з її рота не вислизає кристал кварцу, блискучий та вологий. Вона дмухає на нього, кажучи:

— Це кристал. Подарунок від мого хлопця, Устриці.

А Гелен запитує:

— Ти зустрічаєшся з хлопцем на ім'я Устриця?

Мона ронить кристал на груди й каже:

— Він каже, це для мого ж захисту.

Кристал залишає темну мокру пляму на її помаранчевій блузці.

— О, і перш ніж підеш, — каже Гелен, — з'єднай мене з Біллом або Емілі Берроуз, — вона натискає кнопку очікування і каже: — Перепрошую, — вона каже, що є кілька очевидних варіантів. Новий власник може переїхати, просто підписати документ про відмову від претензій, і будинок стане проблемою банку.

— Або, — каже наш герой, — ви виписуєте мені конфіденційну довіреність на ексклюзивне право продажу будинку. Те, що ми називаємо кишеньковим лістингом.

Можливо, цього разу новий власник відмовиться. Але коли в нього між ніг під час ванни з'явиться страхітлива пика, коли тіні замаршують по стінах — що ж, після таких пригод урешті-решт погоджуються всі.

На тому кінці новий власник каже:

— А ви не розповісте про цю проблему покупцям?

А Гелен каже:

— Навіть не закінчуйте розпаковувати речі. Ми просто скажемо, що ви переїжджаєте. Якщо хтось запитає, скажіть, що вас переводять в інше місто. Скажіть, що обожнювали цей будинок, — вона каже: — Все інше буде нашим маленьким секретом.

Мона кричить із приймальні:

— Білл Берроуз на другій лінії!

А поліційний сканер каже:

— Як зрозумів?

Наш герой натискає наступну кнопку й каже:

— Білл! — дивлячись на Мону, вимовляє самими губами: «Кава». Киває на вікно й додає так само беззвучно: «Йди».

Сканер каже: